

[Finansministeren]

tilbage var så få, men alligevel tilpas mange torne til, at CD ikke kunne være med i det samlede forlig.

Fru Mimi Jakobsen rejste specielt spørgsmålet om forholdet til kommunerne. Det er rigtigt, at vi har taget hensyn til aftalesituationen med kommunerne i forbindelse med færdiggørelsen af finansloven. Det har vi gjort, fordi vi satser på at få en 4-årig aftale med kommunerne, og vi indleder forhandlinger med kommunerne herom i januar 1990. Vi håber og tror på, at de forhandlinger kan foregå i et godt og positivt klima.

Fru Mimi Jakobsen kom også ind på, hvilke ønsker CD ikke kunne få opfyldt, og som gjorde, at CD ikke kunne blive egentlig aftalepart. Det kan man selvfølgelig analysere forskelligt. Jeg tror, at en af de afgørende grunde var den måde, forhandlingsforløbet endte med at blive tilrettelagt på, hvor vi – sådan oplevede jeg det – da vi ikke kunne nå længere med Socialdemokratiet, i god overensstemmelse med CD eftersøgte mulighederne med Fremskridtspartiet. Og så sker der jo lige pludselig det, at når man eftersøger mulighederne, ligger der en aftale, og da den aftale først lå der, var det vanskeligt på alle de punkter, hvor vi måske gerne ville have efterkommet CD, at gøre det i praksis, fordi der allerede lå en klar aftale.

Jeg er ked af, at det ikke kunne lykkes at få alle seks partier med i det hele, men jeg er glad for, at de fem partier og CD blev enige om det meste, og jeg er glad for, at vore forhandlinger foregik i en så positiv og konstruktiv atmosfære, som de gjorde. Jeg er også glad for, at det, også efter at forhandlingerne blev afsluttet, har været muligt at indgå nye aftaler med CD, bl.a. om posttakster og andre ting, som vi drøfter for øjeblikket.

Til hr. Kofod-Svendsen vil jeg godt sige tak for tilsagnet om at værne om den stramme udgiftspolitik. Den holdning at værne om den stramme udgiftspolitik har jo faktisk været bærende for Kristeligt Folkepartis deltagelse i forhandlingerne. Det har været sådan, at når Kristeligt Folkeparti kom med forslag til merudgifter, kom de også med forslag til finansiering, og det er vel den egentlige årsag til, at vi på så tidligt et tidspunkt i forhandlingerne nåede til en forståelse, som bar igennem hele vejen, indtil forhandlingerne var afsluttet. Jeg er enig i hr. Kofod-Svendsens bedømmelse, at det samlede resultat er et skridt i den rigtige retning.

På et tidspunkt krydseksaminerede hr. Leif Hermann og hr. Ole Espersen hr. Kofod-Svendsen på en måde, der fik mig til at tro, at den indbyrdes aftale om forståelse, som vi fem forligspartier har, skulle efterprøves i en retssal, men det er jo egentlig ikke det, det drejer sig om. Det er en aftale mellem fem partier, som vi forvalter i fællesskab.

Og jeg kan da sige til hr. Leif Hermann og hr. Ole Espersen, at der står i aftalen på side 3 som kommentar til bilag 7 »Oversigt over lovforslag m.v., der forudsættes vedtaget« under Justitsministeriet: »Lov om ændring af straffeloven og retsplejeloven . . .«, og når den står dér, er det, fordi der er nogle besparelser heri, som er en del af grundlaget for vores finanslovaftale.

Men hvis der i den praktiske udmøntning af det lovforslag viser sig at være problemer for Kristeligt Folkeparti, er det klart, at vi drøfter de problemer i forligskredsen, og så finder vi en løsning på det. Det er sådan set slet ikke noget, hr. Ole Espersen og hr. Leif Hermann behøver at bekymre sig så meget om.

På tilsvarende vis, når hr. Ole Espersen i flere indlæg i dag har hæftet sig ved, at der i bilag 3 er tale om betaling for begunstigende forvaltningsakter. Det skyldes i al sin enkelhed, at da vi satte beløbet, de 300 mio. kr., ind i vores første skitse til en aftale, var det vores hensigt, at det først og fremmest skulle være begunstigende forvaltningsakter.

Da vi så skulle finde de pågældende betalinger i praksis, valgte vi helt stilfærdigt og i forståelse de fem partier imellem at udvide området for, hvad det er, vi gerne vil have betaling for. Det har vi så lagt lovforslag frem om i Folketinget, og dem gennemfører vi på helt ordentlig vis.

Men hvis det skal være en belastning for samarbejdet mellem de fem partier, set fra hr. Leif Hermanns synsvinkel, at der står begunstigende forvaltningsakter, vil jeg gerne indlede en forhandling mellem de fem partier om at få ændret bilag 3, så hr. Leif Hermann ikke har det problem.

Til de færøske og grønlandske medlemmer, som har haft ordet, vil jeg godt sige, at jeg lyttede med opmærksomhed til synspunkterne, og det gjorde jeg, fordi forholdet til Færøerne og Grønland nu bliver en del af mit arbejde. Jeg kan sige, at jeg glæder mig utrolig meget til det samarbejde, jeg får med Færøerne og Grønland